

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1976/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић, адвокат у ..., против туженог Института за здравствену заштиту деце и омладине Војводине, Нови Сад, кога заступају пуномоћници Милан Козомора, Весна Поповић и Душан Козомора, адвокати у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4271/19 од 12.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4271/19 од 12.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4271/19 од 12.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 450/18 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужилци на име увећане зараде за рад дужи од пуног радног времена (прековремени рад) у дежурству, за период од 01.01.2015. године до 31.01.2018. године, исплати износ од 91.783,36 динара, са законском затезном каматом почев од 02.07.2019. године па до исплате. Обавезан је тужени да тужилци исплати износ од 40.036,25 динара на име законске затезне камате обрачунате за период од доспелости главног дуга до 01.07.2019. године (дан израде допунског налаза о вештачењу). Одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужила тражила да се обавезе тужени да јој на досуђени износ главнице наведеног потраживања исплати законску затезну камату од 01.07.2019. до 02.07.2019. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.396,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4271/19 од 12.05.2020. године, одбијена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 450/18 од 02.10.2019. године у усвајајућем делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе за уједначавањем судске праксе.

Тужиља је преко пуномоћника доставила одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018-у даљем тексту: ЗПП), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за изузетно дозвољену ревизију из члана 404. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права. У суштини, ради се о решењу конкретног чињеничног и правног питања. Притом, уз ревизију нису приложене одлуке које се односе на исту чињеничну и правну ситуацију чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Према предмету овог спора, дозвољеност ревизије се цени под условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужбом поднетом 13.02.2017. године тужиља је тражила исплату увећане зараде за прековремени рад за период од 01.01.2015. године до 31.01.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 91.783,36 динара (774,98 евра).

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на новчано потраживање (91.783,36 динара), који не прелази износ од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић